

Arrest

nr. 256 000 van 9 juni 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
 2. X
 3. X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Luikersteenweg 289 / gelijkvloers
3500 HASSELT**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die allen verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 12 oktober 2020 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 24 augustus 2020 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissingen van diezelfde gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 24 augustus 2020 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 april 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 mei 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 17 december 2018 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 24 augustus 2020, met kennisgeving op 11 september 2020, verklaart de gemachtigde van de toenmalig bevoegde minister deze aanvraag onontvankelijk.

Dit is de eerste bestreden beslissing met de volgende redengeving:

(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 17.12.2018 werd ingediend en op data van 31.01.2020, 27.07.2020 en 28.07.2020 werd geactualiseerd door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Vader en zoon kwam eerst naar België. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 05.03.2010 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België. Mevrouw kwam op 30.12.2008 naar België. Haar asielaanvraag werd afgesloten op 05.03.2010 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Ook mevrouw gaf geen gevolg aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedures namelijk één jaar en vijf maanden voor vader en zoon en één jaar en twee maanden voor mevrouw was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Verder verwijzen betrokkenen naar het feit dat er nog een aantal beroepen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hangende zijn, waarin nog geen eindbeslissing is. Deze beroepen hebben betrekking op de aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter die betrokkenen hebben ingediend; een eerste aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter werd op 27.05.2009 ingediend. Deze aanvraag art. 9ter werd op 14.03.2011 ongegrond verklaard. Het beroep dat betrokkenen tegen deze beslissing hebben ingediend bij de RVV werd op 23.06.2020 verworpen, doch had geen opschortende werking. Op 16.12.2014 dienden betrokkenen een tweede aanvraag art. 9ter, dewelke op 05.02.2015 onontvankelijk werd verklaard. Het beroep dat betrokkenen tegen deze beslissing hebben ingediend bij de RVV is nog hangende. Echter, ook dit beroep heeft geen opschortende werking en staat uitvoeringsmaatregelen dan ook niet in de weg waardoor dit element niet kan aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Voor wat betreft de bewering dat er ook rekening dient gehouden te worden met de periode van tijdelijk wettig verblijf ingevolge een medische verblijfsmachtiging, dient er opgemerkt te worden dat betrokkenen dienden te weten dat het attest van immatriculatie (AI) geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat een, in dit geval, aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen ontvankelijk verklaard is en nog in behandeling is. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is van een aanvraag conform art. 9ter, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf noch maakt dit een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk.

Verder beweren betrokkenen dat zij geen basis meer hebben om op terug te vallen in hun land van herkomst en dat zij er geen huis en geen familie meer hebben. Hieromtrent dient er opgemerkt te worden dat het erg onwaarschijnlijk lijkt dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag om machtiging tot verblijf. Betrokkenen verbleven immers respectievelijk ruim 41 jaar, 38 jaar en 19 jaar in Armenië. en hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst. Bovendien blijkt uit de verklaringen die betrokkenen zelf aflegden bij hun asielaanvraag dat er nog familieleden van hen in Armenië wonen. Zo verklaarde de heer D. N. dat zijn zes zussen en twee broers nog in Armenië zouden wonen, mevrouw S. verklaarde op haar beurt dat haar ouders en haar broer nog woonachtig waren in Armenië. Betrokkenen tonen niet aan dat deze familieleden niet langer in Armenië zouden zijn, noch dat zij niet voor korte tijd bij deze familieleden zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag om machtiging tot verblijf. Het staat betrokkenen vrij om voor hun terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkenen geen basis meer hebben om op terug te vallen niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat hun dochter D. M. (R.R. ...) in België verblijft evenals haar beide dochters, M. M. (R.R. ...) en M. M. (R.R. ...). Echter, hun dochter beschikt niet over legaal verblijf in tegenstelling tot de twee (klein)kinderen die wel over verblijfsrecht in België beschikken. Ter staving van de hechte banden leggen betrokkenen volgende stukken voor: de geboorteaktes van beide kinderen, een kopie van de verblijfstitel van hun vader (de schoonvader/schoonbroer van betrokkenen dus) en een attest van erkenning van handicap voor hun jongste kleindochter/nicht. Echter, uit het administratief dossier blijkt duidelijk dat er geen samenwoning is tussen betrokkenen en het gezin van hun meerderjarige dochter. Uit de voorgelegde stukken blijkt enkel dat hun kleindochters in België geboren zijn en via hun vader over verblijfsrecht beschikken. Verder blijkt dat het jongste kind een erkende handicap heeft. Uit deze voorgelegde stukken blijkt echter niet dat er sprake is van hechte banden tussen betrokkenen en het gezin van hun dochter, evenmin worden er bijkomende elementen van afhankelijkheid aangetoond. Het jongste kind heeft een handicap maar betrokkenen maken niet aannemelijk dat dit meisje hiervoor niet kan rekenen op de steun van haar beide ouders. Het louter voorleggen van een attest van erkenning van de handicap is onvoldoende om aan te tonen dat het kind in kwestie nood heeft aan de aanwezigheid of zorg van betrokkenen. Het feit dat hun schoonzoon/schoonbroer en kleinkinderen/nichtjes legaal in België verblijven, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkenen geenszins van de verplichting om hun aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien betreft de verplichting om terug te keren slechts een eventueel tijdelijke verwijdering van het grondgebied en geldt ze voor het hele kerngezin.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat hun familiale leven zich volledig in België afspeelt en dat zij het centrum van hun belangen en van hun leven in België opgebouwd zouden hebben. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkenen niet aantonen dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkenen andere gezinsleden

hebben in België met name hun meerderjarige dochter en haar gezin, bestaande uit haar echtgenoot en twee kinderen. Echter, betrokkenen wonen niet samen met deze familielid waardoor er dus geen sprake is van een gezinscel. Evenmin worden er bijkomende elementen van afhankelijkheid ten aanzien van deze gezinsleden aangetoond. De bestaande gezinseenheid van betrokkenen blijft aldus behouden. Bovendien blijkt uit de verklaringen afgelegd tijdens de asielprocedure dat zij nog over een ruim familiaal netwerk beschikken in Armenië. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkenen ter staving van hun sociale banden tien getuigenverklaringen voorleggen. Betrokkenen tonen aldus onvoldoende aan dat hun netwerk van affectieve en sociale banden van die orde zou zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen. Uit de voorgelegde getuigenverklaringen kan verder niet afgeleid worden dat de door hen opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene zou aandelen hebben in bvba B. Ter staving hiervan legt hij volgende stukken voor: een aanwijzing van deelgenoot dd 04.03.2019 met melding van betrokkene, een aanwijzing van deelgenoot zonder datum, zonder vermelding betrokkene, een verkoopsovereenkomst aandelen zonder melding betrokkene, een balans van de onderneming dd 31.12.2018, het ACERTA overzicht van het firmadossier, de notulen van de jaarvergadering dd 10.06.2019 en de jaarrekening per december 2018) maar ook dit element kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid aangezien hij deze aandelen gekocht heeft terwijl hij zich in illegaal verblijf bevond. Betrokkene wist dat hij bij een negatieve beslissing inzake zijn asielprocedure het grondgebied diende te verlaten. Hij verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sinds 24.03.2011 in illegaal verblijf. Wat betreft het feit dat betrokkene in België dient te blijven omwille van deze zelfstandige activiteit, stellen we vast dat betrokkene niet verder verduidelijkt of specificeert wat dan precies zijn aanwezigheid hier vereist. Mocht dit zijn om zijn deelname in de winst te kunnen innen of om deel te nemen in het eventuele verlies; deze transacties kan betrokkene laten gebeuren via een bankrekening waardoor dit element niet kan aanzien worden als een buitengewone omstandigheid die hem verhindert terug te keren. Indien betrokkene toch een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat zijn verblijf in België noodzakelijk is om het bedrijf mee te helpen uitbouwen, dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij sinds 2008 ononderbroken in België zouden verblijven, dat zij volledig geïntegreerd zouden zijn in de lokale gemeenschap, dat dit zou blijken uit de talrijke verklaringen die in hun gunste werden afgelegd, dat zij het centrum van hun belangen en van hun leven in België uitgebouwd zouden hebben, dat zij vanuit socio-economisch standpunt een versterking van het Belgische samenlevingsweefsel zouden vormen, dat zij zouden kunnen bijdragen aan de Belgische economie, dat zij daartoe over de nodige vaardigheden en capaciteiten zouden beschikken, dat zij door hun westerse achtergrond, hun Armeens christelijke overtuiging, hun lange verblijfsduur, hun goede beheersing van het Nederlands, hun sociale contactvaardigheden en hun openheid volledig geïntegreerd zouden zijn in de samenleving, dat zij blij

*zouden geven van een goede integratie in de samenleving, dat zij taallessen Nederlands gevolgd zouden hebben, dat zij goed Nederlands zouden spreken, dat de zoon zelfs perfect Nederlands zou spreken en niet te onderscheiden zou zijn van een Vlaming, dat zij een cursus inburgering gevolgd zouden hebben, dat zij omschreven zouden worden als rustige, vriendelijke en hulpvaardige mensen, dat de ouders omschreven zouden worden als christelijke mensen die hun kinderen de waarden van medemenselijkheid en hard werken mee gaven, dat de zoon universitaire studies gedaan zou hebben in het land van herkomst waardoor hij makkelijk tewerkgesteld zou kunnen worden, dat hij de mogelijkheid zou hebben om als zelfstandige aan de slag te gaan en mede-zaakvoeder te worden van een horecezaak, dat zij hun huurovereenkomst voorleggen evenals een verzekeringscontract, verschillende getuigenverklaringen, een attest van vrijstelling van de inburgeringsplicht voor mijnheer, verschillende deelcertificaten Nederlandse taallessen voor de zoon, het inburgeringscontract van de zoon, een niet gedateerde werkbefoorte voor moeder en zoon en verschillende stukken die betrekking hebben op het aandeelhouderschap van de zoon van B. bvba: een attest van aanwijzing van deelgenoot dd 04.03.2019 met melding zoon, een attest van aanwijzing van deelgenoot zonder datum, zonder vermelding betrokkene, een verkoopsovereenkomst aandelen zonder melding betrokkene, een balans van de onderneming dd 31.12.2018, het ACERTA overzicht van het dossier van de firma, de notulen van de jaarvergadering dd 10.06.2019 en de jaarrekening per december 2018) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).
(...)"*

Op 24 augustus 2020, ook met kennisgeving op 11 september 2020, neemt de gemachtigde van de toenmalig bevoegde minister drie beslissingen hoofdens verzoekers tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten onder de vorm van een bijlage 13, telkens met dezelfde inhoud. Deze beslissingen vormen respectievelijk de tweede, derde en vierde bestreden beslissing en hebben de volgende motieven:

Tweede bestreden beslissing:

"(...)
BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer:

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen , tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

(...)"

Derde bestreden beslissing:

"(...)
BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer:

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen , tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

(...)"

Vierde bestreden beslissing:

"(...)

Mevrouw,

(...)

beweert bij DVZ eveneens gekend te zijn als S. Z.,

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen , tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van:

"Schending van de materiële motiveringsplicht juncto art. 9bis van de Vreemdelingenwet en art. 3 EVRM;

Schending van het evenredigheids- en redelijkheidsbeginsel;

Schending van de motiveringsplicht vervat in art. 62 van de Vreemdelingenwet en artt. 2 en 3 de Wet de Wet van wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29 juli 1991) en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: Zorgvuldigheidsplicht;"

Het middel wordt als volgt toegelicht:

"De Raad kan immers in het kader van de materiële motiveringsplicht nagaan of de motieven van het bestreden bevel steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld (cf. RvS 13 september 2010, nr. 207.325).

Het evenredigheidsbeginsel impliceert dat de overheid ervoor moet zorgen dat de lasten en/of de nadelige gevolgen van een overheidsbesluit voor een burger niet zwaarder is dan het algemeen belang van het besluit. Het is een maatstaf ter beoordeling van de wijze waarop een overheid haar bevoegdheid gebruikt tot verwezenlijking van een algemeen belang dat per hypothese conflicteert met andere beschermenswaardige algemene of private belangen. Dit beginsel ziet op het resultaat van de door de overheid door te voeren belangenafweging.

In de rechtsleer is er terecht op gewezen dat de toetsing aan het evenredigheidsbeginsel qua intensiteit moet verschillen al naargelang een norm dan wel een individuele overheidshandeling er het voorwerp van uitmaakt. In het eerste geval zal de rechter zich wegens het doorgaans vrij grote beleidsvrijheid van het democratisch bestuur moeten beperken tot een marginale toetsing: enkel de kennelijke of klaarblijkelijke onevenredigheid van de belangenafweging ten opzichte van het beoogde doel die in de norm besloten ligt, mag door de rechter worden gesanctioneerd. T.a.v. individuele beslissingen c.q. (bij de beoordelingen ervan) de toepassing van een norm in het concreet geval daarentegen, beschikt de rechter over meer beoordelingselementen om uit te maken of in casu de beperking en/of de sanctionering buiten verhouding staat tot hetgeen de burger verweten wordt resp. het beoogde doel.

Verwerende partij heeft verzoekster haar aanvraag overeenkomstig art. 9bis vw. onontvankelijk verklaard op 24/03/2020 op basis van het ontberen van uitzonderlijke omstandigheden.

Verzoekster heeft de eer om op te merken dat normalerwijze de aanvraag van een machtiging tot verblijf in België door de vreemdeling moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst (art. 9 Vw.).

Dat de Vreemdelingenwet hierop echter een uitzondering voorziet, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit zijn verblijfplaats in België.

Dat het begrip "buitengewone omstandigheden" echter nergens omschreven is in de wet zodanig dat de bevoegdheid van de Minister louter discretionair is.

Dat ook de voorbereidende werken niet duidelijk maken wat onder "buitengewone omstandigheden" moet worden begrepen doch dat in elk geval de nadruk gelegd wordt op "humanitaire redenen".

Dat de Raad van State bij arrest nr. 73.025 dd. 9 april 1998 bepaalde dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998., R.v.St., 1998,69).

Op dat punt bepaalt trouwens de omzendbrief van 9 oktober 1997 betreffende de toepassing van artikel 9 lid 3 Vreemdelingenwet dat : "De betrokkene moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij tot verblijf is toegelaten, om de betrokken machtiging aan te vragen".

"Buitengewoon" betekent niet dat het "onmogelijk" is om in het buitenland de aanvraag tot verblijf in te dienen, het is voldoende dat het "bijzonder moeilijk" is dit te doen; in de Franse wettekst is er overigens sprake van omstandigheden die "exceptionnelles" zijn, wat synoniem is van "extraordinaires".

Bij de beoordeling van de vraag of de ingeroepen omstandigheden "buitengewoon" zijn, dient het evenredigheidsbeginsel toegepast te worden.

Er weze benadrukt dat alles kan ingeroepen worden als buitengewone omstandigheid, voor zover het beantwoordt aan de voornoemde algemene begripsomschrijving.

Verzoekster is de mening toegedaan dat verwerende partij haar beslissing onvoldoende gemotiveerd heeft en dat verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met haar concrete situatie van verzoekster en haar gezin.

Verzoekster is de stelling toegedaan dat verwerende partij in de bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd heeft inzake een eventuele schending van art. 3 en 8 van het EVRM bij terugkeer van verzoekster en haar gezinsleden naar Armenië en vandaar naar Moskou en/of Sint-Petersburg (Rusland).

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt immers dat verzoekster haar kleinzoon aan diverse ernstige medische aandoeningen lijdt. Deze medische elementen werden aan het administratief dossier toegevoegd middels actualisatie, na de spontane intrekking van de initiële beslissing ex art. 9bis vrw. .

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt immers dat verzoekster, haar echtgenoot en zoon instaan voor mantelzorg jegens het minderjarig (klein)kind.

Mevr. D. M. geboren op 27.08.1990 te Armenië, Armeense (NN. ...) (dochter) maakt deel uit van het gezin van verzoekster en zij volgde tevens dezelfde verblijfsrechtelijke procedures als verzoekster.

Het staat onstuitbaar vast dat in het land van herkomst - i.e. Armenië - geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging aanwezig is, met dien verstande dat het bestaan van bijzondere omstandigheden aanvaard dient te worden.

Dit is algemeen gekende informatie en staat expliciet gepubliceerd op de website van FOD Buitenlandse Zaken:

https://diplomatie.belgium.be/nl/Diensten/ambassades_en_consulaten/belgische_ambassades_en_consulaten_in_het_buitenland

Wanneer de onmogelijkheid tot terugkeer bestaat in hoofde van één van de gezinsleden, mag worden aangenomen dat ook voor de andere gezinsleden hiermede een onmogelijkheid tot terugkeer ontstaat, quod certa est.

Verwerende partij diende uiteraard vanzelfsprekend op de hoogte te zijn van dit objectief gegeven en diende na te gaan of het voor verzoekster en haar gezinsleden redelijk mogelijk was om terug te keren om via Armenië naar Rusland te verkasten.

Verzoekende partij heeft niet afdoende onderzocht of in het land van herkomst - in casu Armenië al dan niet een Belgische diplomatieke vertegenwoordiging aanwezig is. Er is immers in Armenië geen Belgische diplomatie vertegenwoordiging aanwezig.

De bestreden beslissing houdt op geen enkele wijze rekening met deze belangrijke omstandigheid, terwijl deze situatie degelijk goed gekend was door de overheid middels in de al reeds ingestelde aanvraag tot verblijf ex art. 9bis vrw. en haar administratief dossier.

Verwerende partij dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en zulks op een afdoende wijze.

Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in feite en in rechte evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing, wat in casu niet het geval is.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037,17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094,17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van

de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43).

Verwerende partij heeft ten onrechte de procedure art. 9bis vw. onontvankelijk verklaard.

Dat het bijgevolg daadwerkelijk onmogelijk en onverantwoord is om de aanvraag te doen vanuit het thuisland, aangezien het werkelijk bijzonder moeilijk is voor verzoekers om naar Armenië terug te keren om via daar naar Rusland te verkasten om maanden lang aldaar op hun aanvraag te wachten met een onzekere uitkomst tot gevolg temeer verzoekster haar kleinkind aan diverse ernstige aandoeningen lijdt en zij aan haar kleinkind mantelzorg verleent.

Dat het derhalve onmogelijk is om naar Jerevan en/of Moskou te reizen om aldaar de nodige aanvragen te doen. Verwerende partij had dit element moeten onderzoeken en heeft zulks blijkbaar niet gedaan.

Het ontberen van een Belgisch Consulaat in het land van herkomst - in casu Armenië - kan een buitengewone omstandigheid impliceren.

Verwerende partij heeft dit gegeven niet nader onderzocht in de bestreden beslissing.

Dit deel van de motivering kan derhalve bezwaarlijk worden weerhouden.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

In casu meent verzoekster dat de beslissing van verwerende partij een manifeste inbreuk uitmaakt van het evenredigheids- en redelijkheidsbeginsel en tevens een schending van de motiveringsplicht vervat in art. 62 van de Vreemdelingenwet en artt. 2 en 3 de Wet de Wet van wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29 juli 1991) en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Derhalve is de bestreden beslissing manifest onredelijk is en dient deze te worden vernietigd."

2.2. Verzoekers voeren de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Deze artikelen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft hen tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In dit geval geeft de eerste bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen. Zo verwijst de bestreden beslissing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en motiveert de gemachtigde waarom in dit geval geen buitengewone omstandigheden voorhanden zijn die maken dat de aanvraag in België moet ingediend worden zodat de aanvraag onontvankelijk is. De gemachtigde legt op omstandige en concrete wijze uit waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die rechtvaardigen dat verzoekers' aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan ingediend worden via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfsplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Derhalve wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. De eerste bestreden beslissing beantwoordt de elementen die verzoekers kenbaar maakten en verzoekers maken niet duidelijk met welk element geen rekening is gehouden.

De tweede, derde en vierde bestreden beslissing verwijzen naar artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet en leggen uit dat verzoekers niet langer houder zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten: verzoekers zijn niet in het bezit van een geldig visum.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de redenen van de bestreden beslissingen begrijpen zodat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 is niet voorhanden.

2.3. Verzoekers menen dat artikel 9 van de Vreemdelingenwet geschonden is en bekritisieren de eerste bestreden beslissing inhoudelijk zodat zij de schending aanvoeren van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “*buitengewone omstandigheden*” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister/staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De eerste bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. De vraag is dus aan de orde of de verwerende partij op deugdelijke wijze kon oordelen dat verzoekers niet afdoende aannemelijk hebben gemaakt dat het voor hen onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om de aanvraag te doen vanuit hun land van oorsprong of het land waar zij gemachtigd zijn te verblijven.

Het uitgangspunt bij deze beoordeling is de aanvraag die werd ingediend en de daarin aangevoerde elementen. Immers, de bewijslast bij het indienen van zulk een aanvraag rust op de aanvrager, die alle gegevens moet bijbrengen om de aanspraken die hij meent te kunnen maken kunnen staven. Bovendien zou de Raad zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij werden voorgelegd in de loop van het besluitvormingsproces. Voor de beoordeling van de wettigheid van een bestuurshandeling moet de Raad zich plaatsen op het ogenblik van het nemen van die bestuurshandeling, rekening houdend met de op dat moment voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999).

2.3.1. Verzoekers geven theoretische beschouwingen aan betreffende de volgens hen geschonden bepalingen van behoorlijk bestuur. Zij voeren in wezen aan dat zij niet akkoord gaan met de wijze waarop de verwerende partij bepaalde gegevens, die volgens hun wijzen op het bestaan van een buitengewone omstandigheid, heeft beoordeeld. Zij erkennen dat buitengewone omstandigheden die omstandigheden zijn, zonder dat er sprake moet zijn van overmacht, die het voor hen bijzonder moeilijk maken om terug te keren naar het herkomstland.

Zij menen dat de motivering faalt wat betreft een eventuele schending van de artikelen 3 en 8 van het van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM)

De kleinzoon van de tweede verzoekende partij lijdt aan diverse ernstige medische aandoeningen terwijl verzoekers instaan voor de mantelzorg van het minderjarige kleinkind. De moeder van dit kleinkind maakt deel uit van het gezin van verzoekers en volgt dezelfde verblijfsrechtelijke procedures.

In Armenië is geen diplomatieke Belgische vertegenwoordiger, wat een buitengewone omstandigheid uitmaakt. De verwerende partij had moeten nagaan of het voor verzoekers redelijk mogelijk is terug te keren naar Rusland via Armenië.

2.3.2. De Raad stelt vooreerst vast dat de eerste bestreden beslissing, ook al omvat artikel 8 van het EVRM geen motiveringsplicht, doch enkel een onderzoeksplicht, motiveert aangaande artikel 8 van het EVRM:

“(…)

Bovendien blijkt uit de verklaringen die betrokkenen zelf aflegden bij hun asielaanvraag dat er nog familieleden van hen in Armenië wonen. Zo verklaarde de heer D. N. dat zijn zes zussen en twee broers nog in Armenië zouden wonen, mevrouw S. verklaarde op haar beurt dat haar ouders en haar broer nog woonachtig waren in Armenië. Betrokkenen tonen niet aan dat deze familieleden niet langer in Armenië zouden zijn, noch dat zij niet voor korte tijd bij deze familieleden zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag om machtiging tot verblijf. (...)

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat hun dochter D. M. (R.R. ...) in België verblijft evenals haar beide dochters, M. M. (R.R. ...) en M. M. (R.R. ...). Echter, hun dochter beschikt niet over legaal verblijf in tegenstelling tot de twee (klein)kinderen die wel over verblijfsrecht in België beschikken. Ter staving van de hechte banden leggen betrokkenen volgende stukken voor: de geboorteaktes van beide kinderen, een kopie van de verblijfstitel van hun vader (de schoonvader/schoonbroer van betrokkenen dus) en een attest van erkenning van handicap voor hun jongste kleindochter/nicht. Echter, uit het administratief dossier blijkt duidelijk dat er geen samenwoning is tussen betrokkenen en het gezin van hun meerderjarige dochter. Uit de voorgelegde stukken blijkt enkel dat hun kleindochters in België geboren zijn en via hun vader over verblijfsrecht beschikken. Verder blijkt dat het jongste kind een erkende handicap heeft. Uit deze voorgelegde stukken blijkt echter niet dat er sprake is van hechte banden tussen betrokkenen en het gezin van hun dochter, evenmin worden er bijkomende elementen van afhankelijkheid aangetoond. Het jongste kind heeft een handicap maar betrokkenen maken niet aannemelijk dat dit meisje hiervoor niet kan rekenen op de steun van haar beide ouders. Het louter voorleggen van een attest van erkenning van de handicap is onvoldoende om aan te tonen dat het kind in kwestie nood heeft aan de aanwezigheid of zorg van betrokkenen. Het feit dat hun

schoonzoon/schoonbroer en kleinkinderen/nichtjes legaal in België verblijven, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkenen geenszins van de verplichting om hun aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien betreft de verplichting om terug te keren slechts een eventueel tijdelijke verwijdering van het grondgebied en geldt ze voor het hele kerngezin.

(...)

Verder stellen we vast dat betrokkenen niet aantonen dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkenen andere gezinsleden hebben in België met name hun meerderjarige dochter en haar gezin, bestaande uit haar echtgenoot en twee kinderen. Echter, betrokkenen wonen niet samen met deze familielid waardoor er dus geen sprake is van een gezinscel. Evenmin worden er bijkomende elementen van afhankelijkheid ten aanzien van deze gezinsleden aangetoond. De bestaande gezinseenheid van betrokkenen blijft aldus behouden. Bovendien blijkt uit de verklaringen afgelegd tijdens de asielprocedure dat zij nog over een ruim familiaal netwerk beschikken in Armenië. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkenen ter staving van hun sociale banden tien getuigenverklaringen voorleggen. Betrokkenen tonen aldus onvoldoende aan dat hun netwerk van affectieve en sociale banden van die orde zou zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen. Uit de voorgelegde getuigenverklaringen kan verder niet afgeleid worden dat de door hen opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoot het gezins- en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100)."

De eerste bestreden beslissing maakt dus duidelijk dat het kleinkind waarover sprake in het verzoekschrift geen deel uitmaakt van het gezin van verzoekers en dat uit niets blijkt dat de ouders de mantelzorg van dit kind niet verrichten.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoekers enig begin van bewijs hebben aangebracht waaruit blijkt dat zij de mantelzorg dragen voor dit kleinkind. Dit blijkt evenmin uit de actualisaties van 27 en 28 juli 2020 waar documenten werden bijgevoegd aangaande de zelfstandige activiteit van D.S. (derde verzoeker) en diens onderneming, en medische stukken van het kleinkind, zonder dat hieruit kan afgeleid worden dat verzoekers de mantelzorgers vormen van het kleinkind. Verzoekers duiden in het middel evenmin aan uit welk stuk mag blijken dat zij aan mantelzorg deden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Dit houdt ook in dat zij zich moet steunen op alle gegevens en dienstige stukken.

De zorgvuldigheidsplicht geldt ook voor de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. In het kader van verblijfsaanvraag rust de bewijslast bij de aanvrager die

zorgvuldig moet zijn bij het indienen van de aanvraag en alle relevante stukken en elementen moet aanbrengen zodat de gemachtigde kan beoordelen of hij voldoet aan de wettelijke voorwaarden. De verplichting die in dit geval rust op de verzoekende partij, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting (RvS 28 april 2008, nr. 182.450).

De gemachtigde heeft rekening heeft gehouden met alle stukken die de verzoekende partijen nuttig achtten. Over de mantelzorg van het kleinkind werd niets overgemaakt terwijl de eerste bestreden beslissing correct heeft vastgesteld dat uit het administratief dossier blijkt dat dit kleinkind geen deel uitmaakt van het gezin van verzoekers. Evenmin in de aanvraag, gegrond op artikel 9bis en de actualisaties, is er sprake van mantelzorg, verleend door verzoekers over het kleinkind. Het voorleggen van een erkenning van de handicap van dit kind brengt niet het aantonen van het verlenen van mantelzorg met zich mee. Een woonstcontrole van 17 december 2018 bevestigt dat enkel verzoekers samenwonen. Uit de door verzoekers neergelegde getuigenverklaringen blijkt dit ook. Verzoekers tonen het tegendeel niet aan.

Uit de duidelijke motieven van de eerste bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij uitvoerig de toepassing van artikel 8 van het EVRM heeft onderzocht en correct oordeelde dat het kleinkind waarvan sprake in het verzoekschrift geen deel uitmaakte van het gezin van verzoekers en dat evenmin bijzondere nauwe banden tussen verzoekers en dit kleinkind werden aangetoond.

Artikel 8 van het EVRM luidt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en/of privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië* (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin kunnen in bepaalde gevallen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezins- of privéleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

De bestreden beslissing heeft geen betrekking op een weigering van een voortgezet verblijf, maar het betreft een situatie van eerste toelating. In een dergelijk geval dient er volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Belgische staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten verblijven zodat hij zijn recht op privé- en/of familie- en gezinsleven hier kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van een ‘fair balance’-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de vreemdeling enerzijds, en die van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 106-107).

In het kader van de beoordeling van het begrip “*buitengewone omstandigheden*” in het licht van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet kan de aangevoerde grief op grond van artikel 8 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer blijkt dat de verplichting tot terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen daadwerkelijk een schending van artikel 8 van het EVRM oplevert. Immers, het EHRM stelt dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 3391/12, *Djokaba Lambi vs. Nederland*, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, *Jeunesse vs. Nederland*, par. 101).

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het gezinsleven waarvan sprake in deze bepaling hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 94). Verzoekers vormden een kerngezin in België, maar de bestreden beslissing en de hierop volgende bevelen (zie punt 1.7.) treffen alle verzoekers. Het kerngezin blijft bewaard.

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat, hoewel de gezinsband tussen echtgenoten en partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen, verondersteld wordt, dit niet geldt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel beschermd wordt door artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de normale affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, *K.M./Zwitserland*, § 59). De Raad wijst erop dat artikel 8 van het EVRM enkel effectief beleefde nauwe persoonlijke banden beoogt. De bescherming die deze bepaling biedt, heeft hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 94). Dit gezin is beperkt tot de ouders en de kinderen, en kan slechts zeer uitzonderlijk worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Het EHRM oordeelt ook dat “*de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 van het EVRM zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden*” (EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi/Frankrijk*, § 34; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba/Frankrijk*, § 36). Dezelfde redenering dient gevolgd te worden voor kleinkinderen die leven in een ander kerngezin, met hun ouders.

De eerste bestreden beslissing stelt correct vast dat geen bijkomende afhankelijkheidsbanden werden aangetoond met dit familielid. De voorgehouden mantelzorg is een loutere bewering die geen steun vindt in het administratief dossier. Effectief beleefde nauwe persoonlijke banden, anders dan de gewone affectieve banden, zijn niet aangetoond, wat de bestreden beslissing stelt.

Verder volstaat het gegeven dat de motieven in de eerste bestreden beslissing over het privéleven van verzoekers niet bekritiseerd worden in het middel.

2.3.3. Voorts volstaat de vaststelling dat verzoekers geen melding maakten in hun aanvraag en actualisaties over het niet bestaan van een diplomatieke Belgische vertegenwoordiging in Armenië. In dat geval kunnen verzoekers niet verwachten van de verwerende partij dat deze een antwoord geeft op een niet aangehaald element of hierover een onderzoek voert. Verzoekers benadrukken dat zij zich tot de Belgische ambassade in Moskou dienen te wenden indien zij een aanvraag om machtiging tot verblijf in het buitenland moeten indienen. Zij tonen hiermee niet aan dat de verwerende partij enig door hen gegeven element onjuist heeft beoordeeld of dat zij kennelijk onredelijk optrad. Zij tonen niet aan waarom een aanvraag om machtiging tot verblijf via de ambassade te Moskou zeer moeilijk, laat staan praktisch onmogelijk zou zijn. Er kan dus niet zomaar worden aangenomen dat het indienen van aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd via een diplomatieke vertegenwoordiging in Moskou problematisch is. De uiteenzetting van verzoekers laat niet toe te concluderen dat verwerende partij een incorrecte invulling heeft gegeven aan het begrip ‘buitengewone omstandigheden’, in de zin van artikel 9*bis*, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet of dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verwerende partij beschikt.

2.3.4. Uit het bovenstaande blijkt dat de verwerende partij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. Uit het hierboven vermelde blijkt tevens dat de eerste bestreden beslissing werd genomen in overeenstemming met de motiveringsplicht, aangezien zij de feitelijke en juridische overwegingen vermeldt die eraan ten grondslag liggen. De motivering kan de beslissing dragen en is bijgevolg

deugdelijk en afdoende. De beslissing werd zorgvuldig voorbereid en is gesteund op een correcte feitenvinding.

Verzoekers maken de schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel niet aannemelijk. Machtoverschrijding kan niet worden vastgesteld.

2.4. Verzoekers voeren de schending aan van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel.

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

De Raad besluit dat de verwerende partij is overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motieven. De verwerende partij handelde hierbij niet kennelijk onredelijk. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur die keuze heeft kunnen maken. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men, ook na lectuur ervan, ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Dit is niet het geval.

Ook deze onderdelen missen grond.

2.5. Verzoekers halen in hun verzoekschrift de schending aan van artikel 3 van het EVRM. Zij laten na op voldoende duidelijke wijze te omschrijven hoe en waarom zij deze bepaling geschonden achten. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: *“de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden”* (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972). Dit laatste ontbreekt.

2.6. De Raad besluit dat geen gegrond middel is aangevoerd tegen de eerste bestreden beslissing.

2.7.1. Verzoekers voeren aan dat de tweede, derde en vierde bestreden beslissing moeten vernietigd worden omdat deze slechts zijn genomen na de eerste bestreden beslissing, wat volgens verzoekers meebrengt dat de uitkomst van de eerste bestreden beslissing bepalend kan zijn voor het nemen van de overige bestreden beslissingen. Hierdoor moeten de tweede, derde en vierde bestreden beslissing uit het rechtsverkeer worden gehaald.

Hoger werd aangetoond dat de grieven, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, zo ontvankelijk, niet gegrond zijn. Bijgevolg faalt deze redenering.

2.7.2. Waar verzoekers nog opmerken dat *“Verzoekers zullen bij de opvolging van de bestreden beslissingen geraakt worden in hun opgebouwde ontplooiing; sociale verankering in België; medische opvolgingen en behandelingen en zullen onstuitbaar geconfronteerd worden met de nadelige consequenties van de bestreden beslissingen en vorderen derhalve tevens de nietigverklaring van de bevelen om het grondgebied te verlaten op basis van de hier voren uiteengezette redenen.”*, maken zij niet aannemelijk dat de volgende motieven in de bestreden beslissingen onjuist zijn, niet correct zijn beoordeeld of kennelijk onredelijk zijn:

“(…)

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat hun familiale leven zich volledig in België afspeelt en dat zij het centrum van hun belangen en van hun leven in België opgebouwd zouden hebben. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

(…)

Het staat betrokkenen vrij om voor hun terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkenen geen basis meer hebben om op terug te vallen niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

(...)

Het feit dat hun schoonzoon/schoonbroer en kleinkinderen/nichtjes legaal in België verblijven, kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkenen geenszins van de verplichting om hun aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland. Evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen. Bovendien betreft de verplichting om terug te keren slechts een eventueel tijdelijke verwijdering van het grondgebied en geldt ze voor het hele kerngezin.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat hun familiale leven zich volledig in België afspeelt en dat zij het centrum van hun belangen en van hun leven in België opgebouwd zouden hebben. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkenen niet aantonen dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkenen andere gezinsleden hebben in België met name hun meerderjarige dochter en haar gezin, bestaande uit haar echtgenoot en twee kinderen. Echter, betrokkenen wonen niet samen met deze familielid waardoor er dus geen sprake is van een gezinscel. Evenmin worden er bijkomende elementen van afhankelijkheid ten aanzien van deze gezinsleden aangetoond. De bestaande gezinseenheid van betrokkenen blijft aldus behouden. Bovendien blijkt uit de verklaringen afgelegd tijdens de asielprocedure dat zij nog over een ruim familiaal netwerk beschikken in Armenië. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkenen ter staving van hun sociale banden tien getuigenverklaringen voorleggen. Betrokkenen tonen aldus onvoldoende aan dat hun netwerk van affectieve en sociale banden van die orde zou zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou kunnen betekenen. Uit de voorgelegde getuigenverklaringen kan verder niet afgeleid worden dat de door hen opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100).

(...)

Betrokkene zou aandelen hebben in bvba B. Ter staving hiervan legt hij volgende stukken voor: een aanwijzing van deelgenoot dd 04.03.2019 met melding van betrokkene, een aanwijzing van deelgenoot

zonder datum, zonder vermelding betrokkene, een verkoopsovereenkomst aandelen zonder melding betrokkene, een balans van de onderneming dd 31.12.2018, het ACERTA overzicht van het firmadossier, de notulen van de jaarvergadering dd 10.06.2019 en de jaarrekening per december 2018) maar ook dit element kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid aangezien hij deze aandelen gekocht heeft terwijl hij zich in illegaal verblijf bevond. Betrokkene wist dat hij bij een negatieve beslissing inzake zijn asielprocedure het grondgebied diende te verlaten. Hij verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sinds 24.03.2011 in illegaal verblijf. Wat betreft het feit dat betrokkene in België dient te blijven omwille van deze zelfstandige activiteit, stellen we vast dat betrokkene niet verder verduidelijkt of specificeert wat dan precies zijn aanwezigheid hier vereist. Mocht dit zijn om zijn deelname in de winst te kunnen innen of om deel te nemen in het eventuele verlies; deze transacties kan betrokkene laten gebeuren via een bankrekening waardoor dit element niet kan aanzien worden als een buitengewone omstandigheid die hem verhindert terug te keren. Indien betrokkene toch een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat zijn verblijf in België noodzakelijk is om het bedrijf mee te helpen uitbouwen, dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij sinds 2008 ononderbroken in België zouden verblijven, dat zij volledig geïntegreerd zouden zijn in de lokale gemeenschap, dat dit zou blijken uit de talrijke verklaringen die in hun gunste werden afgelegd, dat zij het centrum van hun belangen en van hun leven in België uitgebouwd zouden hebben, dat zij vanuit socio-economisch standpunt een versterking van het Belgische samenlevingsweefsel zouden vormen, dat zij zouden kunnen bijdragen aan de Belgische economie, dat zij daartoe over de nodige vaardigheden en capaciteiten zouden beschikken, dat zij door hun westerse achtergrond, hun Armeens christelijke overtuiging, hun lange verblijfsduur, hun goede beheersing van het Nederlands, hun sociale contactvaardigheden en hun openheid volledig geïntegreerd zouden zijn in de samenleving, dat zij blijf zouden geven van een goede integratie in de samenleving, dat zij taallessen Nederlands gevolgd zouden hebben, dat zij goed Nederlands zouden spreken, dat de zoon zelfs perfect Nederlands zou spreken en niet te onderscheiden zou zijn van een Vlaming, dat zij een cursus inburgering gevolgd zouden hebben, dat zij omschreven zouden worden als rustige, vriendelijke en hulpvaardige mensen, dat de ouders omschreven zouden worden als christelijke mensen die hun kinderen de waarden van medemenselijkheid en hard werken mee gaven, dat de zoon universitaire studies gedaan zou hebben in het land van herkomst waardoor hij makkelijk tewerkgesteld zou kunnen worden, dat hij de mogelijkheid zou hebben om als zelfstandige aan de slag te gaan en mede-zaakvoeder te worden van een horecezaak, dat zij hun huurovereenkomst voorleggen evenals een verzekeringscontract, verschillende getuigenverklaringen, een attest van vrijstelling van de inburgeringsplicht voor mijnheer, verschillende deelcertificaten Nederlandse taallessen voor de zoon, het inburgeringscontract van de zoon, een niet gedateerde werkbepoofte voor moeder en zoon en verschillende stukken die betrekking hebben op het aandeelhouderschap van de zoon van B. bvba: een attest van aanwijzing van deelgenoot dd 04.03.2019 met melding zoon, een attest van aanwijzing van deelgenoot zonder datum, zonder vermelding betrokkene, een verkoopsovereenkomst aandelen zonder melding betrokkene, een balans van de onderneming dd 31.12.2018, het ACERTA overzicht van het dossier van de firma, de notulen van de jaarvergadering dd 10.06.2019 en de jaarrekening per december 2018) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).
(...)"

Verder gaan verzoekers voorbij aan het gegeven dat inmiddels de beslissing omtrent het onontvankelijk verklaren van hun aanvraag, ingediend op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, niet werd vernietigd door de Raad met arrest nr. 244 878 van 26 november 2020. Het beroep hiertegen werd dus verworpen.

2.7.3. De Raad besluit dat geen gegrond middel is aangevoerd tegen de tweede, derde en vierde bestreden beslissing.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juni tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN